

O Club Waterpolo Santiago, unha entidade que leva por bandeira o nome de 'ranitas' para os seus xogadores.

Foi galardoada como a mellor entidade deportiva da capital galega tras unha tempada en que chegaron a competir en Santa Isabel pola obra da piscina. Finalmente, deron a sorpresa gañando a Copa Galicia en categoría absoluta masculina e feminina

O Club Waterpolo Santiago, nadando a contracorrente

ANDRÉ COUCE
Santiago

A historia do Club Waterpolo Santiago é xusta merecedora do galardón a mellor entidade deportiva de Santiago. As 'ranitas' tiveron que nadar contracorrente dende os seus comezos e agora máis que nunca. Nunha tempada na que a piscina de Santa Isabel estivo en obras, o club superou o temor de chegar mesmo a desaparecer e superouse a si mesmo. En febreiro gañaron a Copa Galicia absoluta en categoría feminina e masculina, sumando estes éxitos a unha impresionante traxectoria. É que, dúas tempadas atrás, impuxéronse tanto na Liga como na Copa galega, nas categorías feminina e masculina, ademais de facerse coa competición ligueira benxamín mixta. E o ano pasado lograron a Supercopa absoluta, a Liga e a Copa alevín, éxito co que repetiron o conseguido na tempada 23/24 en benxamíns.

Cada paso ten unha importancia maior ca calquera título, porque perseveran sen afogar nun vaso de auga. É que se algo ten claro o presidente da entidade, Luis Ferrer, é que hai moi pouca auga para tantos clubs que a precisan. Algo que leva sinalando dende hai anos, que puxo de manifesto na gala e que recalca de novo: «Que se falen Xunta, Deputación e Concello e se poñan de acordo».

«Temos 104 licenzas e poderíamos ter 50 máis perfectamente. Pero estamos limitados polo espazo. O que lograron os alevíns e benxamíns é unha proeza, porque adestrar nunha calle. É un problema, porque non todo é natación no wa-

terpolo. Temos o compromiso de, para o ano, ter máis espazo no Sar. En 17 anos fun tres veces reclamar a necesidade doutra piscina e sempre ocorre o mesmo. Se unha cor política quere, as outras non. Santiago é a cidade galega con menos oferta de

auga. A Xunta nin ten instalación, son todas municipais ou privadas. Non entendo que ninguén faga outra piscina. Cando alguén chega a Alcaldía en Compostela decátase desta necesidade. A gala non é momento de reclamacións, pero pedín

Imaxe dun encontro de waterpolo da entidade compostelá.

con respecto que falen as administracións, porque catro clubs temos que pelexar por ter espazo. Nós non nos permitimos competir en Nacional por estas circunstancias», expresa o mandatario.

Mentres espera pola resposta das administracións, celebra a honra que recibiu o club da cidade, e que foi, para el «unha sorpresa»: «Tivemos unha recepción no Concello por gañar a Copa masculina e feminina e, ao día seguinte, xa nos informaron o do galardón». Valora moito este recoñecemento porque «o waterpolo é un deporte distinto a todos ao xogarse na auga» e, dende a fundación da entidade no 2004, é o equipo «máis galardoado en todas as categorías».

Por outra banda, admite que os títulos de este ano foron totalmente inesperados: «Doulle moito mérito ás Copas deste ano e ao galardón do Concello porque en xuño estaba convencido de que íamos desaparecer ao non ter onde xogar. Deixábanos adestrar na piscina de Sar, pero non podíamos xogar en Santa Isabel. Por sorte, fixemos por xogar na segunda volta os encontros na casa, coa piscina xa operativa a partir do 10 de abril».

Polo menos, agora está satisfeito cos labores en Santa Isabel. Recoñece que a piscina «está moi ben» e que precisaba os arranxos. Ademais, expresa que nesta tempada, por primeira vez, conseguiron patrocinadores privados, o que supón «un mundo para o noso club», que pouco a pouco segue tratando de medrar e mellorar. Xa contan cunha persoa «responsable das redes sociais, que está a facer un traballo estupendo no Instagram».

De feito, quixo agradecer a «todos os estamentos do club» os seus esforzos: «Primeiro, aos deportistas, porque son os que gañan, perden e xogan. Este é un deporte moi esixente. De media empezan entre quince ou vinte, pero despois quedan cinco. Como dicimos nós, tes que ser 'ranita', porque non é para calquera. Aprendes a nadar moi ben pero, cando te ves nunha piscina tan profunda e que afundes, tes que ter capacidade de soportalo. Por iso, en segundo lugar, doulle as grazas aos adestradores, Xavi e Ceci, porque son os mellores de Galicia».

«Tamén quero recoñecer o labor das catro persoas da directiva. Algúns pais cren que teñen a obriga, pero ser directivo dun club é altruista. E, por último, tamén é preciso darlles as grazas aos propios pais. Porque cando me tocou, sei o que é ir en pixama ás nove da noite levar aos fillos ao adestramento e recollelos ás once. É duro, ademais dos desprazamentos aos partidos, porque competimos a nivel autonómico e son viaxes longas. Sen eles non sería posible», remata. ■